

SOFIE

Ik vraag me af of ze het erom doen. Of ze bij het inchecken een inschatting maken: kijk eens aan, daar hebben we zo'n schriel ding van een kilootje of vijftig, laten we die naast die cowboy zetten die zo dik is dat zijn dijbeen onder de leuning door lilt en zijn arm over haar halve plek hangt; moet je maar niet dun willen zijn. Hij draagt een enorme spijkerbroek en een overhemd ter grootte van een bungalowtent. Zijn hoed is opgeborgen in het bagagevak boven ons, waar die waarschijnlijk over mijn halve tas heen hangt.

'Work or pleasure?' vraagt hij, een walm zweet stoot mijn kant op.

'Wat?' vraag ik.

'What's the reason for your visit to New Mexico, work or pleasure?'

'Neither,' zeg ik en buig me weer over mijn laptop, zo nadrukkelijk als ik kan.

Als het aan mij lag, zat ik nu niet in een vliegtuig onderweg naar een staat vol nog meer koolhydraatliefhebbers die dol zijn op linedancing en burrito's, maar gewoon op de redactie om de oplage van *CRUSH* te verdubbelen, God mag weten hoe.

‘Well, I’m sure you’re gonna love our state, kid. We –’

‘Yeah, yeah,’ zeg ik en staar nog nadrukkelijker naar mijn opzet voor *CRUSH* nieuwe stijl. Leuk én goed moet het zijn. Spannender, controversiëler. Geen kabbelend gebabbel, maar een grappig blad waar je ook nog wat aan hebt, je buddy in het gecompliceerde moderne leven, zeg maar. Robert kan wel leuk roepen dat hij niet gelooft in themanummers, maar alleen zo kunnen we ons onderscheiden, ik weet het zeker. De eerste moet meteen knallen. Knutselmama’s versus tienermoeders. De tere kinderzieltjes ontziende westerse opvoedmethoden tegenover Aziatische ouders die hun kinderen drillen voor succes, tegen elke prijs. Typisch zo’n onderwerp waarmee je vrouwen op de kast krijgt. Aandacht verzekerd.

De reuzencowboy rekt zich uit. Zijn oksel schuurt tegen mijn oor, zacht en klam. Vechtend voor een laatste restje intieme zone schuif ik naar rechts, maar hang dan tegen Daan aan, die verbaasd opzij kijkt. Ze bladert door een glanzend magazine over New Mexico, met paginagrote foto’s van canyons, indianen, grillige rotsen en ondergaande zonnen. Doen ze goed, mooie opmaak ook.

‘Mooi hè,’ zucht ze.

‘M-hmm,’ zeg ik.

Het moet een jaar of twaalf, dertien geleden zijn dat we samen in het vliegtuig zaten, toen we met Harm en Marcel op vakantie gingen naar Griekenland. Lesbos, om precies te zijn, wat ik een vrij grappige keuze vond voor twee homoseksuele vaders, maar goed, dat vond ik Marcells zwembroek ook. Het was onze laatste vakantie

samen, daarna gingen we allebei het huis uit: Daan naar Utrecht en ik naar Amsterdam. We zijn nooit zo tweelingig geweest, Daan en ik.

‘Denk je dat ze in zoiets woont?’ zegt ze en houdt een spread met een hacienda omhoog, omgeven door cactusen en bloemen.

‘Geen idee,’ zeg ik. ‘Dat doet er ook niet toe. We vliegen haar naar dat revalidatiecentrum, vliegen terug en dan vliegen we weer naar huis. Gezellig beppen op de veranda is er niet echt bij, lijkt me.’

Daan moppert nog wat over ‘ja maar’ en ‘ongezellig’ en ik concentreer me weer op mijn laptop, zo goed en kwaad als het kan, omdat de cowboy heeft besloten dat het tijd is voor een tukje.

Dat dat telefoontje uitgerekend nu moest komen. Midden in mijn presentatie aan Robert. Open beenbreuk, zei die Amerikaanse verpleger, heftig ongeluk, gecompliceerd, hopen dat het allemaal weer goed geneest, geen familie verder om haar naar dat revalidatiecentrum te brengen.

‘Wanneer gaan we?’ vroeg Daantje gretig toen we die avond bij Harm en Marcel aan tafel zaten voor ons maandelijks etentje.

‘Ik hoef er niet heen,’ zei ik. ‘We regelen gewoon wel wat.’

Die verpleger kon toch wel even met haar meevliegen? Ik wil in de buurt zijn als Robert met zijn argusogjes *CRUSH* in de gaten houdt en Rosa bevallig voorovergebogen aan mijn stoelpoten begint te zagen, in plaats van

gewoon mijn orders op te volgen. Een moeder heb ik nooit gemist en al helemaal niet eentje die ons meteen na het baren weer inleverde. Dat we negen maanden in haar buik zaten betekent niet automatisch dat we elkaar van alles te vertellen hebben, ofzo. Natuurlijk heb ik aan haar gedacht, vraag ik me weleens wat af. Of ik mijn donkere haar van haar heb, of ze ook pas opgeeft als het echt niet anders kan. Maar daar hield ik altijd snel weer mee op: ze wilde ons toch niet, wat had het voor zin. We hebben het al dertig jaar prima gered zonder haar. Maar Daan ging er natuurlijk weer blind in, zonder filter, zonder zichzelf te beschermen tegen haar verwachtingen.

‘Hoezo, we regelen wel wat,’ zei ze. ‘We hebben het wel over onze moeder, hoor.’

‘Baarmoeder,’ corrigeerde ik haar.

‘Hoe dan ook, ik wil er heen. Zo snel mogelijk.’

‘Hoe hebben ze jullie eigenlijk gevonden?’ vroeg Marcel.

‘Geboortekaartje,’ straalde Daan.

‘Eh, Daantje,’ kuchte Joost naast haar. ‘We hebben volgende week die afspraak staan.’

‘Wat voor afspraak?’ vroeg ik.

‘O, niks,’ zei ze tegen mij en draaide zich toen naar Joost. ‘Ik wil erheen, Joost.’

‘Wat voor afspraak?’ vroeg ik nog maar een keer, volgens de goede journalistieke methode om gewoon net zo lang door te vragen tot je een antwoord hebt.

‘Bij een ivf-kliniek,’ zei Joost. Hij legde zijn hand op die van Daan, die hem verwijtend aankeek. Terwijl ze nor-

maal gesproken nooit te beroerd is om iets persoonlijks te delen, of het nou om kalknagels of maandstonden gaat. Maar goed, die blijken nu dus het probleem. Het zal wel pijnlijk zijn, zoiets.

‘Dus toch ivf,’ zei Marcel en stootte Harm aan, die knikte. Kijk eens aan, ik ben weer eens de laatste die iets weet.

‘En als we die afzeggen, komen we weer op de wachtlijst,’ zei Joost.

‘Dat zou zonde zijn,’ zei Harm. ‘Dan kun je beter –’

‘We kunnen makkelijk in een week op en neer,’ snoerde Daantje iedereen de mond, gedecideerder dan ik haar ken.

En nou ja, ik kan Daantje bij nader inzien toch ook niet alleen laten gaan, zo zonder rijbewijs. Daar had Marcel wel gelijk in. En toen kwam die aap ook nog uit zijn mouw. Die had ik echt niet aan zien komen.

Stewardessen lopen de paden af met karren vol muf geurende bakken, die het ergste doen vermoeden.

‘Chicken or beef?’ vraagt een stewardess met onmogelijk witte tanden.

‘Beef!’ roept mijn buurman, op slag weer wakker.

‘Chicken,’ zegt Daan. Ze pakt het blad aan en haalt het deksel eraf, eronder ligt een voedselhel in bakjes.

‘Do you have anything vegetarian?’ vraag ik. ‘I don’t eat meat. Nor carbs, or unsatisfied fats, or artificial smaak- en voedingsmiddelen, for that matter.’

‘Don’t mind her, hoor,’ zegt Daan. ‘She’ll have the chicken.’

‘Without the chicken and the pasta and the bread roll, please.’

Onverstoorbaar grijnzend geeft de stewardess me een blad met alles waar ik niet om heb gevraagd. Ik schuif hem naar het luide gelikkebaard op links en haal nog snel het bakje rauwkost onder het deksel vandaan, het enige wat geen kwaad kan. Als het niet bespoten is tenminste. Als voorafje haal ik het potje voedingssupplementen uit mijn tas, schud er vijf uit en slik ze achter elkaar door.

Oké. *CRUSH*. Themanummer. Zoiets misschien:

Kinderen. Ze hoeven niet van je te houden, ze zullen je misschien zelfs haten, maar het is jouw taak om ze klaar te stomen voor de Nobelprijs.

Klinkt goed, toch? Intrigerend. En nee, Rosa, het maakt geen bal uit dat ik zelf geen kinderen wil, dan was ik wel een blad gaan leiden dat *SOFIE* heet. Ik zie het mesgebaar weer voor me waarmee Robert bij zijn keel duidelijk maakte wat er gebeurt als de oplage niet verdubbeld wordt en ik voel een vlaag van misselijkheid opkomen. Het moet de weeë geur van de kip zijn of de paniek die me onverwacht bespringt, ik weet het niet precies. Het loopt door elkaar zoals alles opeens door elkaar loopt: werk en privé, vaders en baarmoeders, aanzien en afzien. Maar ik heb eerder dit soort varkentjes gewassen. Nou ja, niet zulke vette als deze, maar ik kan dit. Focus. Bundel de kracht van je geest. Kanaliseer de energie. *Ong namo guru dev namo*.

Naast me zit Daan mee te knikken met de muziek die door de dopjes van haar koptelefoon heen bast, een soort

opgewekte ouwelullencountry. Ze eet de pasta met een enthousiasme alsof ze in een sterrentent zit. Zussen: enig of ergernis? Ook een goed onderwerp.

Ik hoop dat er een beetje bereik is, daar tussen die bergen. Anders heb ik een ontzettend probleem.